

WAT ZIJT GIJ

UITGEGAAN OM TE ZIEN?

 Als ik...wij pas nu de dienst zouden sluiten, zou ik zeggen dat ik een goede tijd heb gehad, luisterend naar deze getuigenissen. En—en toen ik naar binnen wandelde en keek naar de kleine tabernakel, hoe mooi dat het er uit ziet, er is geen excuus voor mensen, rond Utica hier, dat ze niet naar de kerk komen. Is er? Zeker hebben ze, de mensen, het hier goed gedaan, om een aangename, comfortabele, mooie plaats te maken. En een plaats waar het niet zo chic is dat u—u—u zich onbehaaglijk voelt, maar waar u zich gewoon werkelijk op uw gemak voelt, gewoon aangenaam, proper, netjes. Ik waardeer dat in een kerk.

² Ik dacht, dat kleine gedicht dat Broeder Graham...Beide die hij voorgelezen heeft waren precies—hebben precies de spijker op de kop geslagen. Weet u, het is...Het is een—een ding, dat degenen die gewoonlijk proberen iemand anders te bekritisieren, zij zijn—zijn nooit betrappt geworden. Wel, ik ben er één van, Broeder Graham, die betrappt is geworden, verschillende keren, dus weet ik precies wat het betekent.

³ Maar er werd op een keer aan mij verteld, dat, ginder bij Ballard en Ballard, er een man was die daar naar toe ging om een baan te krijgen, en ze vroegen hem om met zijn naam het papier te ondertekenen. En toen hij met zijn naam ging ondertekenen, had hij geen...geen gom aan het eind van zijn potlood.

En de man zei tegen hem, zei: “U hebt geen gom.”

Hij zei: “Wel, ik maak geen fouten.”

⁴ En meneer Ballard zei: “Dan kan ik u niet gebruiken. U gaat niets doen.” Dus dat is zo ongeveer...Ik denk dat dat zo ongeveer juist is. Als wij geen fouten maken, zouden wij niets doen. Maar wat ik graag zie bij een persoon, is dat, wanneer u een fout maakt, een echte soldaat bereid is om op te staan en het weer te proberen. Er was vroeger een klein lied dat wij zongen.

Als ik val of ik faal, (of zoiets)
Laat mij opstaan en opnieuw proberen;
Vergeef mij, Heer,
En beproef mij nog één keer.

⁵ Ik bad dat zo veel, aan God, totdat ik beschaamd ben over mezelf, bijna. “Laat mij opstaan en opnieuw proberen.” Voortdurend aan het vallen, en elke keer, wel, Hij is barmhartig geweest om mij te helpen om opnieuw terug te komen.

⁶ Nu, als wij het gewoon bekijken, er is geen uur tijdens de dag, nauwelijks, dat er niet iets is dat wij verkeerd doen. En nu er zijn geen kleinen of groten, ze zijn allemaal groot voor God. Dus als de Apostel Paulus dagelijks moest sterven, hoe veel te meer zullen wij dagelijks moeten sterven! Zie?

⁷ En dan, denk ik, een persoon die iets verkeerd heeft gedaan en bereid is om het in orde te maken, de echte Christelijke houding is die persoon te vergeven. En daar is waar, denk ik, Broeder Graham, dat de kerkmensen, vandaag, het zo zeer missen; in plaats van te proberen om deze persoon opnieuw omhoog te trekken, blijven ze hen gewoon verder weg duwen. Zie? Want, ziet u, Christus, toen wij de laagsten waren, boog Hij Zich neer en heeft ons opgeraapt, en dus brengt het dat tot een plaats waar wij ook dat soort geest zouden moeten hebben.

⁸ Ik kan gewoon zijn naam niet noemen; misschien kunnen enkelen van u broeders dat. Ik ben erover aan het nadenken sinds ik hier naar voren ben gekomen. Paulus was... Hij had een weggelopen slaaf onderschept. Ik kan op dit ogenblik niet op zijn naam komen. Nochtans, hij had een grote schuld. En Paulus was zo in liefde met Christus, totdat hij een boodschap stuurde naar de meester die eigenaar was van de slaaf. Hij zei: "Nu is hij een geliefde broeder geworden. En alles dat hij heeft gedaan, en alles dat hij u schuldig is, zet het op mijn rekening. En ik zal u betalen wanneer ik langs kom." Zie, Paulus was een Christen geweest, zo lang, totdat hij—hij wist wat het was om te vergeven, wat het betekende om iemand te vergeven. Hij werd zelf vergeven. En ik denk dat elke Christen, die echt vergeven is, waarderingen kent van vergeving.

⁹ Ik hoorde net het getuigenis dat Broeder Graham gaf over Broeder Busty. Dat is Broeder Rodger zijn... Zuster Creech haar vader. Hij werd geopereerd, enkele dagen geleden, en ze ontdekten kanker, en ze hebben hem gewoon weer dicht genaaid. Dus laten wij voortdurend voor hem bidden. Maar één van de liefelijkste dingen... Broeder Creech had mij opgebeld, om hem te gaan bezoeken, en ik wist niet dat hij in het ziekenhuis was. En toen ik de kamer binnen ging, zei hij: "Broeder Bill," hij zei: "Ik heb u allemaal vaak horen spreken over het opleggen van handen op iemand."

¹⁰ Ik zei: "Ja, Busty." Ik noemde hem "Busty." Het is zijn bijnaam. Eigenlijk is zijn naam Everett. Ik zei: "Ja."

¹¹ Hij zei: "Ik weet precies waarom ik hier binnen ben gekomen." Hij zei: "Hij is bij mij geweest sinds ik binnen kwam." Hij zei: "En iets legde Zijn handen op mij, een poosje geleden." En ginder in een hoek zag hij een regenboog. Juist dan weet je dat Iets aan het naderen is. Het is dicht bij het uur. Maar de genade van God, daar bij! Ik zeg dit niet omdat het de vader van Zuster Creech is. Maar hij is een fijne man. Ik denk dat ik hem

doopte, jaren geleden, in de Naam van de Heer Jezus, maar hij werd nooit die echte toegewijde, wedergeboren ervaring die wij graag zien, Broeder Graham. Dat is wanneer het gebeurde, daar in het ziekenhuis. Hij is een veranderd man. De genade van God, Die—Die hem tot Eeuwig Leven verordineerd heeft, een regenboog heeft gegeven. En een regenboog is een verbond, Zijn verbond met hem aan het houden, en hij is klaar om te gaan. Zo blij daarvoor. Hij is een veteraan van de Eerste Wereldoorlog.

¹² En een tijdje geleden, of deze morgen, liever, werd ik naar een oude vriend geroepen. Ik had niet...had een moeilijke tijd om haar te vinden. Velen van u herinneren zich mevrouw Morris, daar in de stad. Broeder Ruddell heeft daar net een bezoek gebracht, een tijdje geleden. En zij is meerdere dagen buiten kennis geweest. En zij blijft roepen, heel de tijd. En toen ik daar aankwam, riep zij mijn naam toen ik naar binnen ging. Zei: "Billy is een brave jongen." Zei: "Hij heeft een moeilijke tijd gehad." Zei: "Ik—ik wilde hem zien voor ik ga." Dan zou zij een minuut wachten, zeggen: "Hebt u hem al gezien? Ik—ik wil Billy zien." Na enkele minuten, sprak zij met haar echtgenoot die reeds heengegaan was, o, veertig, vijftig jaren geleden, sprak met hem. En begon met haar geliefden te spreken. U weet wat dat betekent, dat het gewoon dichtbij de Poort is.

¹³ En is dat niet vreemd? Zo blind als zij maar kan zijn...Zij is in een wereld van donkerheid. Zij is negentig jaar oud, net voor negentig, rond negenentachtig, zoiets. En nu, nochtans, zijn haar ogen zo dichtbij de andere kant, totdat zij de—de onderwerpen aan de andere kant kan zien, en kan ze niet zien aan deze kant. Hebt u er ooit aan gedacht? Let op een geliefde, wanneer ze aan het eind van de weg komen. Let op hen.

¹⁴ Oude Broeder Bosworth, een oude compagnon van mij, ik haastte mij naar Florida, om hem te zien, Meda en ik, ongeveer twee jaar geleden, toen hij stervende was, bijna tachtig en nog wat, vierentachtig, geloof ik. Hij was net terug uit Afrika gekomen met mij, na een vergadering. Daar lag deze godvruchtige, oude man in een kleine hoek. Ik liep naar binnen, ik...Die kleine, oude armen strekten zich uit naar mij, een oude veteraan van ongeveer zeventig jaar van prediken. En ik pakte hem in mijn armen op *die* manier. Ik schreeuwde: "Mijn vader, mijn vader, de strijdswagens van Israël, en de ruiters ervan."

¹⁵ En ik zat neer aan de zijkant van het bed met hem, legde zijn hoofd op mijn schouder. Ik...Hij klopte zachtjes op mij. Hij zei: "Zoon," zei, "faal niet. Sla op die velden, snel, want wij hebben niet zo veel tijd."

Ik zei: "Besef je dat je heengaat?"

¹⁶ Zei: "Ja. Ik ga heen, gewoon heel binnenkort." Hij zei: "Ik wil je iets vertellen, Broeder Branham, dit is de gelukkigste tijd van heel mijn leven."

17 En ik zei: “Waarom zou je dat zeggen, Broeder Bosworth, en je—je bent aan het sterven?”

18 “Wel,” zei hij: “op ieder ogenblik, kijk ik uit dat Hij aan de deur komt, om mij te halen, Degene die ik lief heb gehad al deze jaren.” Wij verlieten hem, mijn vrouw en ik. Toen wij dan teruggingen. . .

19 Ongeveer een uur of twee voor hij stierf. . . Hij sliep, en hij werd wakker, keek door de kamer heen. Hij zei: “Pa!” Trok zich omhoog in zijn kracht en schudde handen met zijn papa, met zijn moeder. Hij zei: “Hier is Broeder John. Je hebt je bekeerd in mijn samenkomst, vijftig jaar geleden. Hier is *zus-en-zo*.” Schudde de handen met zijn bekeerlingen die al jaren en jaren heengegaan waren.

20 Wat gebeurt er dan, vriend? Ik denk dat wij gewoon niet beseffen wat dit allemaal inhoudt. Soms vraag ik mij af, zelfs wanneer wij naar de samenkomst komen, om te aanbidden, of wij niet een beetje de verkeerde indruk hebben, om te denken dat wij louter maar komen om elkaar te ontmoeten. Dat is goed. Het heeft zijn doel. Of, om zich te verheugen en een goede tijd te hebben, dat heeft zijn doel. Maar wij zijn in een voorbereiding. Wij bereiden ons op iets voor.

21 En ik heb dit meerdere malen gezegd. Het kan misschien goed zijn om het opnieuw te doen. Als ik begin ouder te worden, en begin te zien dat mijn dagen korter worden, begin ik over dit leven na te denken op een manier, Broeder Graham, alsof het washet een nachtmerrie was die ik heb gehad. Velen van ons hier hebben gedroomd, en geraakten in een serieuze droom. Je probeert met jezelf te vechten. Velen van u hebben dat gedaan. Ik heb het gedaan, vele keren. Proberend jezelf wakker te krijgen, ergens op het een of andere manier weet je dat je slaapt.

22 En ik voel dat dat ongeveer is zoals het leven is. Net wanneer wij denken dat wij in orde zijn gekomen, en alles fijn zal zijn, dan komt er iets langs, en slaat het weer weg. Nu, al u mensen, in het bijzonder degenen die van rond mijn leeftijd zijn, weet dat. Beproevingen en gevechten van het leven! Dus, soms probeer ik mijzelf wakker te krijgen: “O Heer!” En op een van deze morgens, of een van deze avonden, of op de een of andere tijd, zal ik wakker worden. Ik zal in Zijn Tegenwoordigheid zijn. Dan zullen alle beproevingen en alle verdriet voorbij zijn. Ik hoop dat dat waar zal zijn. Ik hoop dat ik op een dag wakker kan worden om zoals Hem te zijn. Dat is het verlangen van mijn hart, is om te ontwaken in Zijn gelijkenis, om Hem te zien.

23 En zoals Paulus zei. Nu, er is één ding waarvan ik zeker wil zijn, terwijl ik het kan, bij mijn goed verstand. Ik wil ervoor zorgen, dat: “Ik hem ken in de Kracht van Zijn opstanding,” ongeacht wat er nog zal gebeuren. Als ik als een armlastige sterf, en ze mij in een pottenbakkersveld begraven, of mijn graf

op de bodem van een rivier of de zee zal zijn, waar dan ook dat het mag zijn, wil ik één ding weten. Ik wil Hem kennen. [Broeder Branham klopt negen keer op de kansel—Vert.] Dat is alles wat telt nu, dat is juist, om Hem te kennen in de Kracht van Zijn opstanding.

²⁴ Want ik weet dit, er is een grote deur die voor mij gezet is, en het wordt *de dood* genoemd, en het is er voor ieder van ons. En elke keer dat ons hart slaat, zijn wij er één slag dichterbij die deur. Het zal die slag niet meer slagen. Wij zijn één slag dichterbij, en op een van deze dagen zullen wij aan die deur komen. Het wordt *de dood* genoemd, en ieder van ons zal het ontmoeten. En wanneer ik daar aankom, wil ik zeker niet daar naar binnen gaan als een lafaard. Ik wil daar binnengaan met Zijn gewaden om mij heen, en Zijn genade. Dit ene ding wetend, dat, wanneer Hij roept, ik van daaruit zal komen, op een dag. Dat is waarvoor ik leef, vandaag, is om dat te doen, om Hem te kennen en Hem te dienen.

²⁵ En deze jongere predikers hier, Broeder Graham, en zoals Broeder Ruddell en hen, ik vermaan hen zeker om vast te houden, om te blijven doortrekken. Toen ik naar binnen liep vanavond en daar achteraan zat en die liederen hoorde, zingend gewoon de . . . wanneer ze de handen klappen, zoals bij *Come And Dine*. Wel, ik kon Zuster Snelling zien, net even goed, die daar stond, in haar handen aan het klappen, zoals, zong, “Come and dine. The Master calleth, ‘Come and dine.’” Net even goed, en zag al die oude heiligen die heengegaan zijn. Wel, ze zijn net over de grens ginds gewoon aan het wachten. En ik—ik—ik—ik wil ze zien, een van deze dagen, de oude moeder, Pugh. Ik kan Tante Noan zien die daar staat bij de deur, die keer toen zij zo vreselijk slecht eraan toe was. Ik ging er naar toe lopen, Broeder George en ik, zei: “Wel, als er maar één opstanding van de dood is,” zei: “Ik ben die persoon.” Ik kan haar gewoon zo duidelijk zien, Zuster Weber en al die anderen.

²⁶ Zeg, tussen haakjes, ik denk dat het goed gaat met Frankie nu. Ik belde hem, van op lange afstand, onlangs 's avonds, bad met hem opnieuw. Hij zei—zei: “Dit is de eerste keer in jaren dat ik de aanraking van God voelde.” Hij zei: “Ik zal mijn bezoek brengen aan de tabernakel, een van de eerste dingen, zodra ik weer in Indiana ben, hier terug kom.” Dus, prijs de Heer. Frankie is een goede jongen, een fijne jongen. Hij heeft zijn voor—en tegenspoed gehad. Don is hier niet, is hij? Ja. Dacht van niet, hier. Maar hij—hij heeft zijn voor—en tegenspoed gehad, maar God zal hem van het toneel nemen, een van deze dagen, als hij niet vooruit gaat. Dus, laten wij voor hem bidden.

Voordat wij het Woord opslaan, laten wij onze hoofden buigen voor de Auteur.

27 O grote, Heilige Geest van God, terwijl leven begint, dit sterfelijke leven de haren grijs begint te maken, en rimpels aan de voorhoofd te geven, kunnen wij de vibratie van Eeuwige Leven binnen in onze sterfelijke wezens voelen, en het zwelt in onze kelen. Wanneer wij weten dat als het niet voor U was, dat, zodra dit leven voorbij is, zou het allemaal voorbij zijn. Maar, zoals Paulus vanouds zei: “God zei dank Die ons de overwinning geeft door onze Heer Jezus Christus.” De dood kon hem niet steken, en ook het graf kon hem niet houden. En het stof van dat geheiligd lichaam wacht op de opstanding, vanavond, maar zijn ziel is in de Tegenwoordigheid van Christus, waarvan hij zei: “Het was verreweg het beste om heen te gaan, dan om daar bij te zijn.”

28 En het grote Evangelie dat hij zo vrijmoedig verkondigde in zijn dagen, zelfs van achter gevangenistralies, schreef toen zijn ogen hem zo zeer kwelden dat hij met erg grote letters schreef. En had met beesten gevochten, en had vele striemen op zijn lichaam. Dat zelfde glorieuze Evangelie, waarvoor wij met alles wat in ons is strijden, om Het in beweging te houden tot die dag.

29 Wij zijn dankbaar voor deze kleine tabernakel, voor zijn voorganger, zijn leden, heel het bestuur, en voor de kleine stad waarin het staat; want waarlijk, Heer, dit is waar ik mijn eerste prediking predikte. En ik bid, o Heer, dat deze kleine gemeente en de geest waardoor het werd gebouwd zal blijven tot de Komst van de Heer Jezus, en dat allen die hier leden zijn, en die hier komen, dat er niet één van hen verloren zal zijn. Ik bid voor een grote geestelijke opwekking hier in Utica. Moge de Kracht van Jezus Christus over deze kleine stad zwaaien en velen tot Christus roepen. Zegen allen die bezorgd zijn over deze dingen, Heer.

30 Wij zouden willen vragen dat de Heilige Geest tot ons spreekt, vanavond. Geef hen die geweldige samenkomst, zondag, die ze verwachten. Moge het glorieus zijn in Uw Tegenwoordigheid.

31 Vergeef ons onze zonden. En als er per toeval onder ons een persoon zou zijn, die U niet kent vanavond, deze genadige hoop niet in hun boezem klopt, mogen ze het dan vinden vanavond, Heer, die grote bronnen van vreugde die opspringen tot in Eeuwige Leven. Hoor ons nederig gebed.

32 Zegen het lezen van het Woord. En moge de Geest de Woorden nemen en hen planten waar ze het meest goed zouden doen. Want wij vragen het in de Naam van de Heer Jezus. Amen.

33 Weet u, wanneer ik naar Utica kom, lijkt het er niet op dat ik hier kom om te prediken. Het lijkt erop alsof ik hier kom om even tegen de mensen te praten, omdat ik u allemaal ken, en gewoon een klein beetje gemeenschap.

³⁴ Nu, laten wij lezen, vanavond, uit Mattheüs het 11de hoofdstuk, enkele verzen, tot ongeveer het 15de.

³⁵ Ik hou ervan om Zijn Woord te lezen, want Zijn Woord is waar en Het is Eeuwig. Nu, de reden dat ik ervan hou om Zijn Woord te lezen, is omdat mijn woorden zullen falen, ik ben een man, maar Zijn Woorden kunnen nooit falen. En tot u mijn dierbare mensen die hier zijn, vanavond, ik weet dat ook al door niets meer dan dit Woord te lezen, dat u iets zult krijgen, u zult naar huis gaan, want dit is het Voedsel waarover Broeder Graham sprak. En moge Hij Het aan ons levend maken, terwijl wij lezen.

En het is geschied, toen Jezus geëindigd had Zijn twaalf discipelen bevelen te geven, dat Hij van daar voortging, om te leren en te prediken in hun steden.

En Johannes, in de gevangenis, gehoord hebbende de werken van Christus, zond twee van zijn discipelen;

En zeide tot Hem: Zijt Gij Degene, Die komen zou, of verwachten wij een anderen?

En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Gaat heen en boodschapt Johannes weder, hetgeen gij hoort en ziet:

De blinden worden ziende, . . . de kreupelen wandelen; de melaatsen worden gereinigd, en de doven horen; en de doden worden opgewekt, en den armen wordt het Evangelie verkondigd.

En zalig is hij, die aan Mij niet zal geërgerd worden.

Als nu dezen heengingen, heeft Jezus tot de scharen begonnen te zeggen van Johannes: Wat zijt gij uitgegaan in de woestijn te aanschouwen? Een riet, dat van den wind ginds en weder bewogen wordt?

Maar wat zijt gij uitgegaan te zien? Een mens, met zachte klederen bekleed? Ziet, die zachte klederen dragen, zijn in der koningen huizen.

Maar wat zijt gij uitgegaan te zien? Een profet? Ja, Ik zeg u, ook veel meer dan een profet.

Want deze is het, van dewelken geschreven staat: Ziet, Ik zende Mijn engel voor Uw aangezicht, die Uw weg bereiden zal voor U heen.

Voorwaar zeg Ik u: onder degenen, die van vrouwen geboren zijn, is niemand opgestaan meerder dan Johannes de Doper; doch die de minste is in het Koninkrijk der hemelen, is meerder dan hij.

En van die dag, de dagen van Johannes den Doper tot nu toe, wordt het Koninkrijk der hemelen geweld aangedaan, en de geweldigers nemen hetzelfde met geweld.

Want al de profeten en . . . wet hebben tot Johannes toe geprofeteerd.

En zo gij het wilt aannemen, hij is Elias, die komen zou.

Wie oren heeft om te horen, die hore.

³⁶ Als ik zou proberen een kleine tekst te nemen, voor een toespraak, voor een context van dit onderwerp, zou ik dit nemen: *Wat Zijt Gij Uitgegaan Om Te Zien?*

³⁷ Johannes, in zijn dag, volgens de wereld, werd als een wilde man beschouwd. Hij was half naakt, stuk schaapsvel om hem heen gewikkeld, en een wollige baard over zijn gezicht, en zijn haar stak waarschijnlijk aan de zijkant naar buiten. En gewoon in de ogen van de wereld, de mensen buiten in de wereld, was hij een wilde man. Wij zouden hem “gek” noemen, gewoon een oude kluizenaar die buiten in de wildernis leefde.

³⁸ Voor de kerk, omdat hij predikte, was hij een fanatiekeling. De kerk dacht: “Die man is absoluut een, strikt gesproken, een religieuze excentriekeling.” Als hij geleefd had, vandaag, hadden ze hetzelfde van hem gedacht vandaag dan er van hem toen werd gedacht, want de wereld verandert niet. De mensen komen langs, en nieuwe generaties staan op, maar de geest die de wereld beheerst, is net zoals het toen was. En het zal zo zijn, zolang er een wereld is.

³⁹ Maar degenen die Johannes kenden, degenen die hem geloofden, ze gingen uit om iets te zien dat echt was.

⁴⁰ Daar verdeelt het, vandaag, zoals het toen was, in drie verschillende klassen: de wereld, de kerk, en de echte, ware gelovige. Dat is de wijze waarop de wereld vandaag staat: de wereld, de ongelovige; de kerk, het lauwwarme lid; en dan de echte, ware gelovige. Sommige mensen gaan in de kerken om fout te zoeken bij die kerk. En sommige mensen gaan uit om een sociale status te hebben, of wat ze zouden denken een betere klasse te zijn, of voor een gezellig samenzijn. Anderen gaan uit om vrede te vinden, ze gaan om God te vinden in iets echts. Dat is degene die voordeel uit de samenkomst haalt. Ik heb altijd gezegd dat het Evangelie drie typen van mensen produceert: de ongelovige, de schijngelovige, en een gelovige. En het is altijd zo geweest. Het hangt er gewoon van af van de reden waarom u gaat, de houding dat u heeft.

⁴¹ De Boodschap die hij predikte, wel, de wereld zou niet uitgaan om een Boodschap zoals dat te horen. Ze zouden Het veroordelen, vandaag, evenveel als ze het toen deden. Dezelfde zaak, als diezelfde Boodschap gepredikt zou worden.

⁴² Maar Het moet zeker geen te erge Boodschap geweest zijn. Jezus zei: “Er werd nooit een man geboren, tot die tijd, die zo groot was als Johannes de Doper.” Jezus keurde zijn Boodschap goed. Hij zei: “Bent u uitgegaan om een wind te

horen die het riet doet bewegen, dat gewoon voor alles buigt? Niet Johannes.” Hij zei: “Bent u dan uitgegaan om een man te zien in fraaie kleding?” Hij zei: “Ik zeg tot u, dat degenen die fraaie kleding dragen aan de hoven der koningen zijn. Maar,” zei Hij: “wat bent u dan uitgegaan om te zien, een profeet? Ik zeg u, meer dan een profeet was Johannes. Want dit is hij waarvan geprofeteerd werd, of voorzeggd werd, dat: ‘Hij de weg zou bereiden voor Uw aangezicht.’”

Een groot man, Johannes, maar de wereld kon het op die wijze niet zien.

⁴³ Wat was het met Johannes dat de aandacht trok? Voor sommigen van hen gingen ze om een wilde man te zien, zwaaiende met zijn handen, half naakt, haar over heel zijn lichaam. Hij was een tamelijk ruw uitzienende persoon, waarschijnlijk zijn armen, handen, want hij was een perfecte type van Elia, en Elia was een harige man.

⁴⁴ En ze gingen om hem te zien. Sommigen van hen gingen om hem te zien, slechts om te zien hoe hij eruit zag. Anderen gingen om te zien, om met hem niet eens te zijn. Anderen gingen om te zien, om te ontdekken wat goed ze eruit konden krijgen. Dat is hoe het vandaag zou zijn zou hij komen. Als hij hier zou zijn vandaag of zijn Boodschap zou verder gedragen worden net zoals het toen werd, zou het dezelfde zaak zijn. Nu laten wij . . .

⁴⁵ Als zijn Boodschap, die zo afbrekend was, toen, dat Het de regio's deed schudden, laten wij zien wat hij predikte. De eerste zaak die hij predikte was bekering tot allen.

⁴⁶ En bekering verblindt altijd de ogen van de ongelovige, of het kerklid. Het kerklid heeft het gevoel dat hij niets heeft waarvan hij zich moet bekeren. En wanneer die persoon, of personen, tot die plaats komt waar u denkt dat u niets hebt waarvan u zich moet bekeren, bent u in een meer ernstige toestand, alhoewel u een—een—een lid van de kerk bent, bent u in een meer ernstige toestand dan de zondaar op straat.

⁴⁷ Want, de Schrift zegt, ginder in het Boek Openbaringen, sprekend over de kerk, zegt: “Zij was naakt, ellendig, jammerlijk, en blind, en wist het niet.”

⁴⁸ Nu, als een man op de straat zou zijn, en blind was, dat zou verschrikkelijk zijn. Als hij arm was, zou dat verschrikkelijk zijn. Naakt; verschrikkelijk. Maar, het niet wetend, dat is het jammerlijke deel. En er zijn mensen, vandaag, die beweren Christenen te zijn, die tot de kerk behoren, die niet weten dat ze bekering nodig hebben. En als je dat aan iemand vertelt, maakt het hen boos.

⁴⁹ Nu, toen Johannes begon bekering te prediken tot die mensen van de kerk, zeiden ze: “Kijk hier. Wij hebben Abraham als vader. Wij hebben geen van deze wilde predikers

nodig die uit de woestijn komen. Deze onopgeleide groepen, niet uit de denominaties. Wij hebben niets van hun geschreeuw en gedoe nodig, want wij hebben Abraham als vader.”

⁵⁰ Zo zou diezelfde Boodschap de kerk verblinden vandaag, zou u een persoon vlug de vraag stellen: “Bent u een Christen?”

Zou zeggen: “Ja.”

⁵¹ Snel zouden ze zeggen: “Tot welke denominatie behoort u?” Nu, dat is in orde, maar het heeft niets met Christendom te doen.

⁵² Een van hen zou zeggen: “Wel, ik ben Methodist, of een Baptist, of een Presbyteriaan,” of welke kerk dan ook waarmee ze toevallig verbonden zijn. Wat volkomen in orde is, maar dat beantwoordt de vraag niet. U hebt nog steeds bekering nodig, en bekering schudt de mensen. Zij denken dat zij het niet nodig hebben.

⁵³ “Ik ben—ik ben de diaken. Ik ben...Ik doe bepaalde dingen in—in de kerk.” Dat excuseert geen enkel ding. U hebt nóg steeds bekering nodig.

⁵⁴ En Johannes bevestigde eenvoudig de belofte van God en predikte tegen intellectuele religie. En als hij is... zou diezelfde Boodschap voortgaan, vandaag, zou het evenveel voor een—een schudding onder de religieuze mensen zorgen als het toen deed. Want, het enige verschil is dat ze zeiden: “Wij hebben Abraham als onze vader,” ze zeggen, vandaag: “Wel, ik wil dat u weet, dat ik een lid ben van een *zekere-zekere* samenkomst.”

⁵⁵ En Johannes zei: “Maar de bijl ligt aan de wortel van de boom, en iedere boom die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.” En hij zei: “Hij zal komen met een wan in Zijn hand, en Hij zal Zijn dorsvloer uitzuiveren, en het kaf verbranden, en de tarwe in de schuur samenbrengen.”

⁵⁶ O, geen wonder dat Jezus zei: “Er is geen man zoals hij geboren.” En de reden dat Johannes dit deed, was dat hij een bijzonder persoon was. Rust God een man uit, dan rust Hij hem uit met Zijn Eigen materiaal. Ze gingen niet uit in de wildernis om een intellectuele voordracht te horen, iets dat op een toespraak van een politicus zou lijken. Jezus zei: “Wat bent u uitgegaan om te horen toen u uitging?” Terwijl de mensen die Johannes hadden gehoord, hoorden een man die werd geboren, vanaf zijn moeders schoot, vol van de Heilige Geest. Ze hoorden geen kompromissensluiser met het Evangelie. Ze hoorden niet dat er over denominaties geargumenteerd werd: “*Deze* is juist, en *die* is verkeerd.” Ze hoorden een Evangelieboodschap die tot het hart sneed.

⁵⁷ Johannes predikte de doop van de Heilige Geest. Hij predikte nooit iets dat hij niet had. Hij predikte wat hij had ontvangen.

58 En mannen Gods die naar de zendingsvelden gezonden worden, vandaag, hebben geen recht om het Evangelie te prediken, zonder de doop van de Heilige Geest. Dat is de eerste kwalificatie van een prediker, is om vervuld te zijn met de Heilige Geest.

59 “Dus, wat bent u uitgegaan om te zien? Een man gekleed in zachte kleren?” Hij zei: “Degenen die gekleed zijn in zachte kleren zijn in de huizen van de koningen.” Johannes was te ver van Hollywood, om een fijn aangeklede sociaal soort van prediker te zijn.

“Wat bent u uitgegaan om te horen? Een man met een fijne opleiding?”

60 Johannes ging de wildernis in op de leeftijd van negen jaar oud, vertelt de geschiedenis. Zijn opleiding kwam van God. Wel, gingen ze om zijn campagneleider te zien, een welsprekend man die de campagnes in elkaar kon zetten en zien dat al de kerken zouden samenwerken? Wel, zeker niet. Hij berispte Farizeeën en Sadduceeën. Hij noemde de predikersvereniging “een stel slangen.” Hij zei: “O, gij adders, wie heeft u aangewezen te vlieden van de toekomstige toorn?” Begin niet in uzelf te zeggen: “Wij behoren tot *dit*, of wij behoren tot *dat*, want God is bekwaam uit deze stenen kinderen voor Abraham te verwekken.” Wat wij vandaag nodig hebben is nog meer van het prediken van Johannes de Doper, gezalfd met de Heilige Geest. En hij nam het niet terug, toen ze zagen wanneer hij predikte over huwelijken en echtscheidingen. Hij predikte zeer regelrecht, over het regelrechte Evangelie, want Hij nam Het niet terug. Waarom? Hij was gezalfd. Hij kon het niet helpen om te zijn wat hij was.

61 U kunt het niet helpen om te zijn wat u bent. Zelfs als u een zondaar bent, bent u niet verantwoordelijk dat u een zondaar bent. U bent verantwoordelijk als u een zondaar blijft. Er is een weg die voor u bereid is. Maar om een zondaar te zijn, u werd op die manier geboren. God stuurt u niet naar de hel omdat u een zondaar bent. God stuurt u naar de hel omdat u zich niet wil bekeren en Christus als uw Redder aanvaardt. U weigert om de juiste weg te nemen. U stuurt uzelf naar de kwellung. U stuurt uw eigen ziel naar zijn Eeuwige bestemming, op de vrije morele basis van uw eigen overtuigingen. God stuurt niemand naar de hel. Hij heeft het nooit gedaan en Hij zal het nooit doen. Mensen sturen zichzelf naar de hel want ze weigeren om—om de weg van redding te aanvaarden. God is niet. . . Hij is lankmoedig. Hij wil niet dat iemand omkomt; heeft het nooit gewild.

62 Maar mensen wandelen liever in duisternis dan te wandelen in het licht. De reden ervan is, ze hebben. . . Ze zijn geboren in die toestand, en hebben geen verlangen om

het Licht aan te nemen. En boodschappers komen, van het oosten en het westen, en het noorden en zuiden, en werpen barricaden. Zangdienst, getuigenissen, prediken, over de weg van de zondaar, en hij wandelt opzettelijk regelrecht door hen heen, en dan te zeggen dat God verantwoordelijk is of schuldig. God is goed en vol van barmhartigheid. En Hij zou niet willen dat er één verloren zou gaan. Maar de mens wil verloren gaan want het is zijn verlangen. Hij weigert te wandelen in het Licht, dat is wat maakt dat hij verloren gaat. In orde.

⁶³ Nu, Johannes, hij was tegen dit intellectuele prediken. Hij had geen opleiding, daarom kon hij dus geen medewerking gekregen hebben.

⁶⁴ Ik veronderstel, zelfs in een stad van deze grootte, als Broeder Graham zou proberen te zeggen: “Nu zullen wij een opwekking hier hebben, en wij zullen door de hele stad gaan . . .” Ik zag toen hij zijn opwekking had, dat, aan het kruispunt, er een kleine bord stond, die zei: “Opwekking in Utica.” Het zei niet welke kerk. Het zei gewoon: “Er is een opwekking bezig. Kom. Iedereen is welkom.” Ik veronderstel, als hij van prediker naar prediker zou gaan, door heel de streek hier, dat hij een moeilijke tijd zou hebben om volle samenwerking te krijgen. Hij zou het niet doen.

⁶⁵ Als ik hier zou komen om een campagne te houden met hem, Broeder Beeler en Broeder Ruddell, en wij allen samen, zouden samen komen om een campagne te houden in Jeffersonville of in New Albany, of ergens, wij zouden moeten—wij zouden de menigten moeten trekken door ons eigen prediken, en door de Heilige Geest. Kerken zouden zeggen: “Wel, wij hebben er niets mee te maken. Uit welke seminarie zijn ze? Waar is hun ondersteuning?”

⁶⁶ Onze geloofsbrieven, zoals Johannes zou zeggen: “Het komt niet van u Farizeeën. God riep mij om het Evangelie te prediken. Dat zijn mijn geloofsbrieven.” Alle door God gezonden mannen staan op dezelfde grond. De kerk zendt u niet. God zendt een door God gezonden man. En Johannes was van dat type.

⁶⁷ Jezus zei: “Wat bent u uitgegaan om te zien? Bent u gegaan om een—een Farizeeër, of een Sadduceeër te zien? Methodist, of een Baptist, of een Presbyteriaan? Wat bent u uitgegaan om te zien? Was hij fijn aangekleed? Was hij—was hij welsprekend in zijn taalgebruik?”

⁶⁸ Wat deed hij behalve daar te staan en alles te veroordelen dat verkeerd was! Zelfs de tetrarch ging uit om hem te zien, wat de gouverneur van de staat is; reed daar naar toe, en leefde met de vrouw van zijn eigen broer. Johannes liep naar hem toe en zei: “Het is niet wettig voor u om haar te hebben.” Ja!

⁶⁹ Wat bent u uitgegaan om te zien? Bent u gegaan om een denominationele prediker te zien? Bent u gegaan om een intellectuele spreker te zien?”

⁷⁰ Wel, vandaag, dat zou ver zijn van wat de wereld zou willen vandaag. Wel, ze willen iets dat welsprekend is; groot, bekende tenten en vlaggen, of de een of andere Dokter in de Godgeleerdheid; al de kerken die samenwerken, intellectuele mannen die naar voor gaan, intellectuele toespraken.

⁷¹ Maar wanneer u een man van God ziet, is hij gewoonlijk buiten in het steegje ergens, staat op de straat, of in het een of ander klein gebouw, predikt het onvervalste Evangelie van Jezus Christus. Dat is de man die God stuurde, broeder, legt de bijl aan de wortel van de boom, predikt het Evangelie ongeacht wat de mensen erover denken. Staat alleen!

⁷² “Wat bent u uitgegaan om te zien, een man met een grote opleiding?” Zeker niet, hij had er geen. Ging de wildernis in, op de leeftijd van negen. Hij kwam eruit, op de leeftijd van dertig.

⁷³ Bekering aan het prediken! Farizeeërs aan het berispen! Waarom deed hij het? Hij kon het niet helpen te zijn wat hij was. De Geest van Elia was op hem. Hij kon het niet helpen dat hij de kleren droeg die hij droeg. Dat was zijn natuur. Hij kon niet helpen te prediken over vrouwen die lichtzinnig rondliepen, want de Geest van Elia was op hem. Hij was wat hij was. Hij vertelde Herodias, hij berispte haar, in haar aangezicht. Hij vertelde de mensen wat hij dacht. Wel, hij kon het niet helpen. Dat was zijn zalving. Hij was Elia.

⁷⁴ Dan, als een man of een vrouw . . . Uw zalving laat zien wat u bent. Wat dan ook dat uw geest is, het beweegt u. U bent gemotiveerd door een geest. En als de Geest van Jezus Christus is op de Christen, de gelovige, geen wonder dat hij een vreemde persoon is. Geen wonder, er is iets dat zich in hem beweegt. De roeping van God is in hem. De Geest van Christus is hem aan het motiveren, en hij moet zich bewegen zoals de Geest hem doet bewegen.

⁷⁵ Zou u zich kunnen inbeelden dat u Johannes daar ginds ziet wandelen, en zeggen: “O, *dat* is in orde. *Dit* is in orde.” Zolang de Geest van Elia op hem was, handelde hij als Elia.

⁷⁶ Wanneer u deze mensen neemt die daar nu gaan, die beginnen en zeggen: “O, ik zal een Christen zijn,” en ze beginnen juist. Het eerste ding, ongeveer na zes maanden, beginnen ze terug te gaan. Ze beginnen *deze* kant, *die* kant uit te gaan. U kunt precies dan weten dat de zalving hun aan het verlaten is. Want zolang de Geest van Christus in u is, zal Het u altijd zoals Christus maken.

⁷⁷ Dus, heel veel mensen hebben de verkeerde indruk van Christus. Sommigen mensen denken dat Christus een moederskindje was. Christus was de grootste van alle mensen. Hij was de voorbeeld mens. Niet alleen was Hij mens, maar Hij was God-Mens. Hij was “God met ons; Immanuël.” Hij was de meest nederige van mensen. Maar, u kunt te nederig zijn, u kunt zo

nederig worden totdat de duivel een marionet van u zou maken. Hij was nederig genoeg om de voeten van de discipelen te wassen. Hij was vergevend genoeg om te bidden voor degenen die spijkers in Zijn handen dreven. Maar Hij was Man genoeg om touwen te vlechten en de geldwisselaars uit het huis te drijven.

⁷⁸ Ja, Johannes was man genoeg om zachtmoedig en nederig te zijn. Hij was man genoeg om op de oevers van de Jordaan te staan. Hij had geen grote synagoge of plaats nodig om te prediken. Hij was nederig. Hij nam de heldere blauwe hemelen. Hij was nederig genoeg dat hij niet aan de mensen vroeg om zo veel geld te moeten hebben, om hun kerk te bedienen.

⁷⁹ Hij leefde van sprinkhanen en wilde honing, sprinkhanen. In dat land, kunnen ze dat. En ze zijn heel grote, lange sprinkhanen; doen ze in azijn, roken ze, op gelijk welke manier, om ze te eten. Dat is hetgene waarvan hij leefde. En zijn kleding was een stuk schaapsvel om hem heen gewikkeld.

⁸⁰ Jezus zei: “Wat bent u uitgegaan om te zien? Wat bent u gegaan om te zien? Een persoon die zou toegeven aan de Farizeeërs; een riet door elke wind bewogen? Die meegaat met de Sadduceeërs wanneer ze binnenkomen? Op een dag is hij *zus*, en de andere dag is hij *zo*”? Hij zei: “U bent niet gegaan om zoiets als dat te zien.” Zei: “Bent u gegaan om iemand te zien die fijn gekleed is? Neen. Een intellectueel? Neen. Wat bent u uitgegaan om te zien?”

⁸¹ Hij zei: “Ga Johannes tonen wat hier gebeurt. De kreupelen wandelen. De blinden zien. De doven horen. De doden worden opgewekt, en aan de armen wordt het Evangelie gepredikt. Zalig is hij, die aan Mij niet zal geërgerd worden.” O, my! Dat was het teken van de Messias. Dat was het teken dat aan hem getoond moest worden.

⁸² Dat is het teken dat de ware heiligheidsgemeente vandaag, alhoewel ze aan het vallen zijn, het is nog steeds het doelwit van de roeping van Jezus Christus. De mannen en vrouwen die staan voor het onvervalste Evangelie, van redding voor de ziel, tot de armen, tot de behoeftigen. Niet een aristocratische groep die op zo een wijze aangekleed in hun kerken is dat een arme man zich niet op zijn plaats voelt, maar een nederige groep van mensen. Daar is waar het Evangelie wordt gepredikt. De zieken worden gezond. Ze bidden voor de zieken. God bevestigt hun bediening met tekenen en wonderen. Daar is het Evangelie die tot de armen wordt gepredikt.

“Ga en toon deze dingen aan Johannes.” O, my!

⁸³ Hoe dat God die man nam met geen opleiding; nam die man zonder één kostuum om te dragen; nam die man met geen enkel mantel om over zijn schouders te leggen; een man die

geen plaats had om zijn hoofd neer te leggen; een man die geen fatsoenlijke maaltijd had waarvoor hij kon gaan zitten; en choqueerde de naties door hem.

⁸⁴ Halleluja! Barmhartigheid! Wanneer ik eraan denk, maakt het mij wakker voor iets. Wat moeten wij doen? Ik zei tegen mijn vrouw, onlangs: “Schat, ik ben vijftig jaar oud. Ik kan niet veel langer hier zijn.”

⁸⁵ Toen wandelde ik naar buiten. Ik stond daar in het bos. Ik ging buiten om te jagen. Ik stond daar in het bos een poosje. Ik dacht eraan: “Vijftig jaar oud. Wat is er aan de hand?”

⁸⁶ Toen zei Iets, om tegen mij te zeggen: “God zou u vijftig jaar lang kunnen opleiden, om een werk van vijftig minuten te doen.” Gelijk wat de opleiding dan ook geweest is, God weet wat Hij doet. Hij heeft Mozes tachtig jaren opgeleid, om veertig jaren dienst van hem te krijgen. God is Zijn volk aan het opleiden. God is Zijn gemeente aan het opleiden. Als wij maar bereid zijn om God Zijn weg te laten hebben, en om dat te—te doen wat juist is. Als wij maar bereid zijn om onszelf aan Hem te onderwerpen, dat is wat mij moeten doen.

⁸⁷ God neemt de eenvoudige dingen. Soms kan u misschien denken dat u in een minderheid bent hier. De minderheid, God is meestal in de minderheid. Maar, broeder, wanneer Hij zich klaar maakt om te bewegen, schudt Hij de meerderheid met de minderheid. Hij is God. Hij neemt de eenvoudige dingen. Waar haalde Hij het spul vandaan waarmee de wereld gemaakt werd? Hij sprak en zei: “Laat er zijn,” en er was.

⁸⁸ Hij nam een prediker zonder opleiding, grootgebracht in de wildernis op sprinkhanen en honing, met nauwelijks kleren om hem heen, behalve een stuk schaapsvel, en schudde de regio's. En zijn naam is onsterfelijk vandaag. “Wat zijt gij uitgegaan te zien?”

God neemt eenvoudige dingen.

⁸⁹ Hij nam een man, op een keer, die nauwelijks zijn ABCs kende. Hij nam een man toen duizend Filistijnen op hem af stormden. En hij pakte het kaaksbeen van een muilezel, en nam een eenvoudig kaaksbeen van de mond van een muilezel, en sloeg duizend gewapende mannen. O, dat is onze God, die rijdt op de golven van daar boven. Een kaaksbeen van een muilezel, en sloeg duizend mannen.

⁹⁰ Diezelfde God, één keer, toen een grote opschepper van een Filistijn aan de overkant van de rivier stond, en de legers van Israël trotseerde, nam God een kleine opgetrokken, mager uitzierende jongen met een eenvoudige slinger in zijn hand. O God! Een slinger; een koord met . . . gehaakt aan een—een stuk leer. Een kleine oude slinger, een eenvoudig ding als dat, en sloeg een reus en versloeg dat leger.

⁹¹ God neemt eenvoudige dingen. Er zijn geen grote dingen voor nodig. Het vereist eenvoudige dingen die juist gebruikt worden. Het zijn alles bij elkaar genomen geen eenvoudige dingen, maar het moet juist gebruikt worden. Iedere man die in de wildernis woonde was geen Johannes. Iedere man die een slinger droeg was geen David. Iedere man die een kaaksbeen van een muilezel oppikte was geen Simson. Maar wanneer het gebruikt wordt in de gezalfde handen van een dienstknecht van God!

⁹² Mozes trotseerde de legers van Israël. . . of de legers van Egypte, met een droge stok in zijn hand. Amen. Mozes, op een dag een lafaard, met Gersom en Zippora, achteraan de woestijn. Toen eens gezalfd, vanuit het brandende bos, met een droge stok in zijn hand, een vrouw zittend op een muilezel, en het kind op haar heup; tachtig jaar oud, en de bakkebaarden die wapperden, ging naar Egypte en nam het over. Eenvoudig, één oude man, tachtig jaar oud, met een droge herdersstaf in zijn hand, trotseerde al de legers van de wereld, en overwon, kwam eruit.

⁹³ Hangt ervan af wat u doet. Nu, u hebt de nederigheid hier. U hebt het Evangelie hier in Utica. U bent misschien, zoals ik zei, in de minderheid. Maar wat komt u hier om te horen? Komt u alleen om te zeggen: "Ik ga naar de kerk." Komt u alleen om onze genadige broeder te horen? Dat is allemaal goed. Maar laten wij iets meer doen dan dat. Laten wij komen om Christus te nemen. [Broeder Branham klapt één keer in zijn handen—Vert.] Laten wij komen, om hier vanavond met Hem weg te gaan. Laten wij uitgaan om alles te trotseren dat verkeerd is, afhakken. Kaaksbeen, wat dan ook dat in uw hand is, vecht ermee. God gebruikte eenvoudige dingen, met gezalfde handen. U hebt eenvoudige werken; een eenvoudige, kleine stad; een eenvoudige, kleine volk; een eenvoudige, kleine kerk. Een eenvoudig Evangelie, maar Het is gezalfd. God zo. . .

⁹⁴ De grote machtige Jehovah Die donderde daar ginder, Die de sterren en de zonnestelsels maakte, Die de aarde maakte uit dingen die niet zichtbaar zijn, het in bestaan sprak, maar, toen Hij kwam om de mensheid te bezoeken, reed Hij niet naar beneden in gouden karretjes. Maar Hij koos om te komen tot een—een kleine stal op een heuvel, en Zijn geboorte was in een voederbak voor koeien. Eenvoudige dingen, maar vanuit die voederbak kwam Immanuel. Wat ging u uit te zien? Wat slaat de wereld vandaag? Wat is de grootste visitekaart in Amerika? Wat is de grootste visitekaart ter wereld? Wat is het grootste ding van alle tijdperken en alle tijd? Het is het Leven en de Geest van een baby die in een voederbak geboren werd, in aan stal aan de zijkant van een heuvel.

⁹⁵ Eenvoudige dingen! Eenvoudig ding! Het wordt in uw hand geplaatst, gemeente. Neem dan de Zalving en gebruik Het juist. Hij had kunnen. . . alle kinderen. . . Vele kinderen

zijn in stallen geboren. Een heleboel kinderen zijn misschien in voederbakken geboren. Maar het is de wijze, dat u, wat u Ermee doet.

⁹⁶ Vele mensen hebben het Evangelie horen prediken. Graham heeft broeders die het Evangelie hebben horen prediken. Ik heb broeders die het Evangelie hebben horen prediken. Hij heeft broeders, en anderen hebben broeders. Maar het is wat u Ermee doet. Doe het. Dat is uw . . .

⁹⁷ Wij zitten er maar en argumenteren over onze denominaties, tot welke kerk wij zouden moeten behoren, welke vereniging. Dat is niet wat God mannen heen stuurt om te horen. God zendt Zijn gekozen volk, Zijn uitverkoren volk, om het Evangelie te horen. “Het Evangelie wordt den armen verkondigd.”

⁹⁸ Hier enige tijd geleden, in de staat van Kentucky, boven in de bergen, wordt het verhaal verteld, van een kleine, dierbare moeder, met ongeveer tien kinderen, die te sterven lag met die vreselijke ziekte van tuberculose. O, zij was bij dokters geweest en had alles gedaan dat zij wist te doen, maar de kiem was haar aan het doden. Het was bezig haar te nemen. Binnenkort zou zij gaan sterven. Uit die tien kinderen, natuurlijk, hield zij ervan, maar er was geen van hen behalve één die zou werken. Geen van hen zou haar helpen. Zij lag er, stervend. Zij ging op haar bed. Zij kon niet meer opstaan. Dit ene kleine meisje, zij had heel de was gedaan, terwijl haar zussen wegliepen, naar de burens, om te spelen. En zij kookte voor de rest van hen. Ze zouden thuis zijn rond de maaltijd, maar toen het de tijd was om de afwas te doen, weg zouden ze—zouden ze gaan. Zij moest het allemaal doen. Niemand anders bleef daar om het te doen. Uiteindelijk, kwam de dood aan de deur, op een dag, en nam haar moeder.

⁹⁹ Toen werd het allemaal op haar gegooid, om moeder dan te zijn van al deze kinderen. Het arme kleine ding werkte, en zij werkte, en zij werkte tot haar kleine handen eeltig waren. En zij had alles gedaan dat zij kon, om moeder te zijn, om de plaats van haar moeder in te nemen. Uiteindelijk, werkte zij zo hard, en ondervoed ook, totdat de vreselijke ziekte haar kleine neergebroken lichaam pakte. Uiteindelijk, ging zij naar haar bed en zij was stervend.

¹⁰⁰ En het gebeurde dat, over het land heen, een zondagsschoollerares daar naar toe reed in de auto, en naar binnen ging om haar te zien, en haar bij haar naam riep. En hij. . . Zei: “Je begrijpt dat je ziekte ernstig is?”

En zij zei: “Ik begrijp dat ik aan het sterven ben.”

¹⁰¹ Zij zei: “Ik heb net je dokter geraadpleegd, en hij zei dat je aan het sterven was.”

En zij zei: “Ja. Dat is juist.”

¹⁰² “Wel,” zei zij: “Ben je klaar voor dit?” De goede lerares zei: “Ben je bereid om dit te ontmoeten?”

En zij zei: “O, ja. Ik ben bereid om de Heer Jezus te ontmoeten.”

103 “O,” zei zij: “dat is heel fijn. Wel, nu, tot welke denominatie hoort u?”

104 Zij zei: “Ik behoor tot geen enkele.” Zij zei: “Ik werkte zo hard hier, niemand zou helpen. En,” zei: “Ik—ik behoor tot geen denominatie.”

105 Zij zei: “Kind!” De goede lerares zei: “Je moet tot een denominatie behoren.” Zei: “Wat ga je tonen? Tot welke denominatie behoor je, wanneer je voor Hem komt?” Zei: “Welke—met welke groep zal je geassocieerd zijn? Tot welke denominatie zal je Hem vertellen dat je behoort? Wat kan je aan Hem tonen?”

106 De kleine dame die daar zat, trok haar kleine, eeltige handen uit van onder de bed. Zei: “Ik zal Hem gewoon mijn handen tonen. Hij zal het begrijpen.” Ik denk dat dat juist is.

107 Als wij Hem gewoon zullen tonen, en wat wij hebben gedaan met wat Hij in onze handen heeft geplaatst. Laten wij het doen met alles wat in ons is. “Wat bent u uitgegaan om te zien?” Wat zal Hij in u zien wanneer u Hem ontmoet op die dag, als u niets hebt om Hem te tonen, terwijl alles aanwezig is om Hem te tonen. Denk eraan, terwijl wij bidden.

Laten wij onze hoofden buigen.

108 Zou er één zijn die zou zeggen: “Bidt voor mij, Broeder Branham, terwijl ik mijn hand opsteek. Ik—ik voel nu dat ik deze handen van mij wil nemen en ze aan Christus opdragen, opdat Hij mij zal gebruiken”? Steek uw hand op en zeg: “Bid voor mij.” Terwijl u uw hand opsteekt, zeg: “Ik zal de mijne opdragen. Ik wil het doen.”

109 Misschien zouden enigen van u Christenen graag willen zeggen: “Ik—ik besef dat ik—ik—ik niet de dingen heb gedaan die ik behoor te doen. Ik besef dat ik zo lui ben geweest. Nochtans, hou ik van de Heer Jezus. En ik—ik wil graag dat u voor mij bidt, Broeder Branham. Ik zal mijn handen opsteken.” God zegene u. Dat is goed.

110 “Ik zou meer van Hem willen hebben. Ik—ik hou van Hem, en ik wil Hem op die Dag ontmoeten. En wanneer ik het Boek open doe, wil ik Hem niet horen zeggen: ‘Wel, u hebt uw naam in het Boek gedaan, maar u hebt niets gedaan.’ Ik wil zielen winnen. Ik wil naar buiten gaan en iets doen.” Ik wil bidden. God zegene u. Dat is. . . De Heer zegene u, meneer.

111 Dat is juist, vele handen, vele handen. Nu, u die uw handen opgestoken heeft, zou er nog een ander zijn net voordat wij bidden? God zegene u, jonge dame. God zegene u, meneer. En u hier, mijn broeder.

¹¹² Nu, terwijl ik bid, en u bidt, ook. U zegt: “Heer Jezus, U—U sprak tot mij hier, waar ik nu ben. Nu, vanaf deze avond, ga ik U dienen. Ik zal naar buiten gaan, morgen, om iets te tonen. Ik zal naar buiten gaan, niet om mijzelf te tonen, maar ik wil dat iedereen Jezus kent. En ik zal iets voor Hem gaan doen. En ik ga mijzelf nu meteen tot U brengen. En zou U mij willen vergeven voor hoe nalatig ik ben geweest.”

¹¹³ Misschien bent u geen prediker, misschien bent u geen zondagsschoolleerkracht, maar doe iets. Ga eens getuigen aan de zijkant van de straat, spreek tot iemand. Ga naar buiten en zing lofliederen terwijl u onder zondaars werkt. Spreek tot hen over de Heer. Dat is wat u doet. Dat is alles wat God vereist. Doe wat dan ook dat er in uw hand is om te doen. Doe het.

¹¹⁴ Nu, dierbare Vader, God, op een nederige en liefelijke manier brengen wij deze kleine portie van de dienst tot een einde, brengen de zaden die door deze plaats gezaaid werden, door het lezen van het Woord, waarin U op een dag de algenoegzame vraag stelde: “Wat bent u uitgegaan om te zien?”

¹¹⁵ Waarom gaan mensen naar de kerk? Alleen om—om zich aan te sluiten bij een bepaalde kerk of iemand te worden in de sociale gelederen van religie? Wat bent u uitgegaan om te zien? Bent u gegaan om terecht te komen in een maatschappelijke kerk, intellectueel prediken? Of bent u gegaan om rust te vinden? Bent u gegaan om de Redder te vinden? Wat zijt gij uitgegaan om te zien?

¹¹⁶ En, Vader, God, vanavond, door Uw Woord, zijn er tenminste vijftien mensen hier, of meer, die hun handen opgestoken hebben. Door te komen vanavond, willen ze hun levens toewijden. Misschien Christelijke gelovigen, maar ze willen dat hun levens iets voortbrengen. Misschien voelden ze, omdat ze niet tot de bediening werden geroepen, om het Woord te prediken of om in de zondagsschool te onderwijzen, dat ze geen deel hadden. Maar, Heer, ongeacht hoe eenvoudig, van een kaaksbeen tot een droge stok, wat het ook is dat in onze handen is, laten wij het tonen. Wat er ook voor ons ligt, laten wij het doen.

¹¹⁷ God, ik bid dat U hun levens zal heiligen, het zalven met de Heilige Geest. En hun inspanningen, wat het ook moge zijn, zingen, getuigen, of door iets doen, moge het tot Uw eer en heerlijkheid zijn. Sta het toe, Heer.

¹¹⁸ Zegen onze dierbare en trouwe Broeder Graham, die bij deze kansel gedurende lange jaren is gebleven. En de kleine kerk, de zusterkerk van de tabernakel, toen ik binnen kwam, vanavond, en zag dat er drie kruisen zijn op de—de kansel, en ik zie de kerkbanken, en, zeker, Heer, is het een familieverwant. Het is een kleine zusterkerk hier in de stad, om het Licht te doen schijnen. God, moge zij tot een machtige kerk groeien. Sta het toe, Heer. Moge het Evangelielicht van hier gaan

schijnen, door andere steden heen. Moge er van hier gezalfde predikers voortkomen, die van onder dezen, deze samenkomst zullen voortkomen, deze jonge mannen die hier zitten, die het Evangelie zullen meenemen naar andere delen van de wereld.

¹¹⁹ Versterk en zegene haar diakenen en haar beheerders, en al haar leden. Neem heerlijkheid tot Uzelf, Heer. En op een nacht of dag, of wanneer het ook mag zijn, wanneer de laatste roep zal uitgaan en wij Omhoog zullen gedagvaard worden, mogen wij komen, dierbare trofeeën brengend om voor Uw voeten te leggen, aan U gevend datgene wat wij voor U hebben gewonnen. En moge het materiaal, dat U in onze harten plaatste vanavond, mogen wij ermee werken, met alles wat in onze kracht is; deze mensen zegenend, en hun gaven geven, gaven van de Geest, opdat ze voor U mogen werken. Ik zal nu, als Uw dienstknecht, door de opdracht gegeven door Jezus Christus, hen opdragen in de handen van God, voor dienst, in Jezus' Naam. Amen.

¹²⁰ Er is een oud lied, ik weet het niet of onze kleine zuster het kan spelen, of niet, *Room At The Fountain*. Kunt u het spelen? Fijn. Hoevelen kennen het?

Plaats, plaats, ja, er is plaats,
Er is plaats bij de Bron voor mij.

¹²¹ Ik herinner mij toen wij het vroeger zongen, en neerknielden bij het altaar, op onze knieën, en het zongen, ginder in de tabernakel, jaren geleden. En weet u, deze soort... Jullie hebben nog steeds die vrije godsdienst hier, zoals wij vroeger hadden daar in de tabernakel, waar u nog steeds in uw handen kunt klappen, de Heer prijzen, een goede tijd hebben. [Broeder Branham klapt één keer in zijn handen—Vert.]

¹²² Ze vertellen mij, dat Broeder Ruddell, hier, zo een soort van tabernakel heeft daar langs de snelweg. Ik zal naar buiten glippen en naar hem luisteren één van deze avonden. Had een vreselijke tijd om hem daar naar toe te duwen, maar tenslotte is hij hen nu daar in vuur en vlam aan het zetten. God zegene u, Broeder Ruddell.

¹²³ In orde, geeft ons het akkoord. [De pianiste zegt: "Begin ermee."—Vert.] O, Broeder Graham, misschien zou u het beter kunnen beginnen voor hen nu. Ik wil het zingen.

Plaats, ja, er is plaats,
Er is plaats bij de Bron voor u;
Plaats, plaats, ja, er is plaats,
Er is plaats bij de Bron voor u.

¹²⁴ Houdt u ervan? Nu kijk, al u Methodisten, en Baptisten, en Pinksternensen, en wat dan ook dat u bent. Laten wij, terwijl wij dat opnieuw zingen, laten wij gewoon de handen schudden met iemand, voor u, naast u, aan de beide kanten, en achter u, terwijl wij het zingen. Nu doe het maar. Er is plaats voor ons allen nu.

Plaats, ja, er is plaats,
 Er is plaats bij de Bron voor mij, voor u;
 Plaats, plaats, ja, er is plaats,
 Er is plaats bij de Bron voor u.

O, plaats, plaats, er is plaats genoeg,
 Er is plaats bij de Bron voor u;
 O, plaats, plaats, ja, er is plaats,
 Er is plaats bij de Bron voor u.

¹²⁵ Houdt u niet ervan? [Samenkomst zegt: “Amen.”—Vert.] Weet u, Jakob groef een bron. En de Filistijnen dreven . . . hem weg daarvan, dus noemde hij het “boosaardigheid.” En hij groef een andere bron, en de Filistijnen dreven hem weg daarvan, en het werd dus “strijd” genoemd. Hij groef een andere bron, de derde bron, en hij zei: “Er is plaats voor ons allemaal.”

¹²⁶ En God groef dus een bron in de Lutherse kerk, en ze dreven al de anderen weg daarvan, de Lutheranen. Toen groef Hij een bron bij de Methodistenkerk, onder heiligmaking. Lutheranen waren rechtvaardiging. Dan, heiligmaking, Hij groef een bron, en nu rennen ze allemaal weg daarvan.

¹²⁷ Nu heeft Hij een andere bron gegraven. Het heeft geen namen. Nee, er is geen denominatie. Het is gewoon de goede, reine Heilige Geest, en er is plaats voor ons allemaal. Voor u die op een één-bult kameel, op twee-bulten kamelen, drie-bulten kamelen, wat het dan ook mag zijn, is er plaats voor ons allemaal.

Plaats, plaats, ja, er is plaats,
 Er is plaats bij de Bron voor u;
 O, plaats, plaats, ja, er is plaats,
 Er is plaats bij de Bron voor u.

¹²⁸ Houdt u niet van die oude liederen? [Samenkomst zegt: “Amen.”—Vert.] O, ik hou er gewoon van. Ik—ik denk, na gepredikt te hebben, soms is het zo onbeschoft en ruw. Dan wanneer wij ermee klaar zijn, weet u, heeft het u aan de binnenkant uitgeschuurd, dan voelt u alsof, gewoon helemaal van binnen naar buiten gereinigd, al uw zonden zijn weg, beleden; je voelt je vrij. O, dan heb ik zin om te zingen. U niet? Dat is aanbidding. Paulus zei, toen hij zong, dat hij in de Geest zong. Als hij aanbad, aanbad hij in de Geest.

¹²⁹ Ik weet het niet of de zuster dit kan spelen, of niet. Ik kan het misschien niet zingen. Maar ik houd van dit lied. Als u het niet kunt, is het in orde, zuster.

Jezus, bewaar mij naast het kruis,
 Daar is een Bron zo dierbaar,
 Vrij voor allen, een genezende stroom,
 Vloeit van de Bron van Golgotha.

In het kruis, in het kruis,
 Zij mijn glorie voor eeuwig;
 Totdat mijn opgenomen ziel zal vinden,
 Rust voorbij de rivier.

¹³⁰ Houd u er niet van, lieveling? Weet u, ik deed dat gewoon om deze goede Utica stemmen te horen zingen, weet u. Hadden vroeger het oude orgel hier boven, en u hield samenkomsten. U Utica mensen herinnert zich dat? U zou daar naar toe gaan en zingen in elkaars huizen en dingen. O, ik zou graag nog naar één ervan gaan, om het te zingen. O, my!

¹³¹ Bedenk slechts, onze dierbare Redder, wij moeten Hem gaan ontmoeten. Weten niet wanneer; misschien voor de ochtend aanbreekt. Wat maakt het uit? Wat maakt het uit? Vertel het mij. Wij zullen het gaan doen, hoe dan ook, dus laten wij gewoon—gewoon getroost worden. Heb geloof. Heb Hem lief.

Jezus, bewaar mij naast het kruis,
 Daar is een dierbare Bron,
 Vrij voor allen, een genezende . . . (Het kalmeert
 u, weet u.)
 Vloeit van de Bron van Golgotha.

In het kruis, in het kruis,
 Zij mijn glorie voor eeuwig;
 Totdat . . . opgenomen ziel zal vinden,
 Rust voorbij de rivier.

Ginder bij het kruis waar mijn Redder stierf,
 Daar ginder waar ik om reiniging voor mijn
 zonde riep;
 Daar aan mijn hart werd het Bloed
 aangebracht;
 Glorie voor Zijn Naam!

O, glorie voor Zijn Naam, die dierbare Naam!
 Glorie voor Zijn Naam!
 Daar aan mijn hart werd het Bloed
 aangebracht;
 Glorie voor Zijn Naam!

Laten wij onze handen omhoog steken nu, terwijl wij deze stanza zingen.

Ik ben zo wonderlijk gered van de zonde,
 Jezus verblijft zo liefelijk in mij,
 Daar op het kruis waar Hij mij naar binnen
 nam;
 Glorie voor Zijn naam!

Zingend, glorie voor Zijn Naam, dierbare
Naam!
O, glorie voor Zijn Naam!
Daar aan mijn hart werd het Bloed
aangebracht;
Glorie voor Zijn Naam!

¹³² Hoevelen willen naar de Hemel gaan? [Samenkomst zegt:
“Amen.”—Vert.] Zeker, willen we dat. Ja, meneer. Ik wil daar
gaan. Ik ben op mijn weg. Ik hou er gewoon van te weten dat
ik mijn medegelovigen mannen en zusters heb die meegaan. Ja,
meneer.

Kom tot deze Bron die mij reinigt,
Werp uw arme ziel aan de voeten van de
Redder;
O, spring er vandaag in en wordt gezond
gemaakt;
Glorie voor Zijn Naam!
Glorie voor Zijn Naam!
Glorie voor Zijn dierbare Naam!
Daar aan mijn hart werd het Bloed
aangebracht;
Glorie voor . . .

Dat is zo goed!

Ik ben zo wonderlijk gered van de zonde,
Jezus verblijft zo liefelijk in mij,
Daar op het kruis waar Hij mij naar binnen
nam;
Glorie voor Zijn Naam!
O, en glorie voor Zijn dierbare Naam!
Glorie voor Zijn Naam!
Daar aan mijn hart werd het Bloed
aangebracht;
Glorie voor Zijn Naam!
Kom tot deze Bron zo rijk en zoet;
Werp uw arme ziel . . . de voeten van de
Redder.

Zou u naar voren willen komen en een tijd willen
neerknielen?

. . . vandaag, en wordt gezond gemaakt;
Glorie voor Zijn naam!
Zingend, glorie voor Zijn Naam, dierbare
Naam!
O, glorie voor Zijn Naam, dierbare Naam!
Daar aan mijn hart werd het Bloed
aangebracht;
Glorie voor Zijn Naam!

Zingend, glorie voor Zijn Naam!

¹³³ Zouden enigen van u naar voor willen komen en rond het altaar willen neerknielen nu? Kom naar voren met de andere jongen. Kom.

Glorie voor Zijn dierbare Naam!
O daar aan mijn...

¹³⁴ Broeder Beeler. Broeder Beeler. Broeder Beeler. Kom hier, u broeders. Broeder Ruddell.

...Zijn Naam!
Zingend, glorie voor Zijn...

¹³⁵ Zou er nog iemand zijn die naar voren zou willen komen en neerknielen? Kom dan naar voren, als u uw levens aan God willen opdragen, terwijl de Heilige Geest hier is.

Daar aan mijn hart werd het Bloed
aangebracht;
Glorie voor Zijn Naam!

Kom tot deze Bron zo rijk en zoet;
Werp uw arme ziel voor de voeten van de
Redder;
O, spring er vandaag in, en wordt gezond
gemaakt;
Glorie voor Zijn Naam!

Zingend, glorie voor Zijn Naam, die
dierbare Naam!
O, glorie voor Zijn Naam!
Daar aan mijn hart werd het Bloed
aangebracht;
Glorie voor Zijn Naam!

Zingend, glorie voor Zijn Naam, dierbare
Naam!
O glorie voor Zijn Naam!
O, daar aan mijn hart werd het Bloed
aangebracht;
Glorie voor Zijn Naam!

Zou u niet komen tot deze Bron zo rijk en
zoet;
Werp uw arme ziel voor de voeten van de
Redder...

¹³⁶ Zou u niet naar voren komen, vanavond? Kniel nu neer en bidt. Wie dan ook wil komen, kom dan toch.

...er vandaag in, en wordt gezond gemaakt;
O, glorie voor Zijn Naam!

Zingend, glorie voor Zijn Naam, dierbare
Naam!

Glorie voor Zijn dierbare Naam!

O, daar aan mijn hart werd het Bloed
aangebracht;

Glorie voor Zijn Naam!

¹³⁷ O, wat een wonderbare tijd! O, hoe wij dat oude lied
vroeger zongen!

Het zal een wonderbare tijd zijn voor u,

Een wonderbare tijd voor mij.

Als wij toebereid zullen zijn om Jezus onze
Koning te ontmoeten,

Wat een wonderbare tijd zal het zijn.

¹³⁸ Houd u niet van dat aanbidden in de Geest? [Samenkomst
zegt: "Amen."—Vert.] Ja, meneer. Het voedt u gewoon, door uw
ziel. Halleluja! Halleluja!

¹³⁹ Zo blij om te zien dat Billy zich op die wijze voelt. Zegene
zijn hart! Laten wij dit lied zingen nu.

Er is een Bron gevuld met Bloed,

Getrokken uit Immanuëls aders,

Waar zondaars ondergedompeld in de vloed,

Al hun schuldige smetten verliezen.

Wij allemaal samen nu. Help ons, Broeder Graham.

Er is een Bron gevuld met Bloed,

Getrokken uit Immanuëls aders,

En zondaars ondergedompeld in de vloed,

Verliezen al hun schuldige smetten.

Verliezen al hun schuldige smetten,

Verliezen al hun schuldige smetten,

Dan zondaars ondergedompeld in die vloed,

¹⁴⁰ Weet u, ik denk nooit aan dat lied tenzij ik denk aan een
verhaal dat me op een keer verteld werd. Het was buiten op
de reservaten in Arizona. Daar was Tim Coy. Hij was een
gids voor de Indianen, en een soort van een zendelingsjongen.
En hij had zich omgekeerd in de woestijn, en hij kon de
weg eruit niet vinden. En hij reed op zijn paard, geen
water meer. Hij was ginder voor twee of drie dagen zijn
weg kwijtgeraakt—daar, alle hoop dat hij er ooit uit zou
komen was weg. Zei, hij getuigde in een samenkomst, en
hij zei dat het er vreselijk donker voor hem uit zag. En hij
stuitte op een hertenspoor, buiten in de woestijn, en zei dat
het paard waarop hij reed, zei, dat ze bijna dood was. Ze
was. . . Ik geloof dat hij zei dat haar naam Bess was. En zei
dat hij—hij—dat hij zulk een medelijden had met haar, hij
ging te voet. Ze hadden een paar zandstormen gehad, en de
neusgaten waren helemaal met zand bedekt.

¹⁴¹ En dat is de reden dat ze die halsdoeken dragen. Wanneer de zandstorm bezig is, zetten ze dat boven over je gezicht. Ik heb vele keren gereden, en mijn adem die nat was, zou gewoon—gewoon een solide zandlaag vormen om je gezicht heen, door het rijden. Dat stof, met het vee, weet u, en dingen, voor je uit. En de zandstormen waaien het op die manier.

¹⁴² Hij zei dat hij dacht dat het bijna het einde van de weg betekende voor hem. Hij was aan het wankelen, hijzelf, zijn paard. Hij kan. . . U kunt langer zonder water gaan dan het paard. Dus, zei dat hij voort wankelde. Hij stuitte op dit hertenspoor, en zei dat hij zich zo goed voelde. Hij begon het hertenspoor te volgen. En hij zette zich op haar en hij begon te rijden, en zei dat hij langs een klein deel van het spoor reed. Zei, o, het leek dat er honderden van herten waren die langs het spoor waren geweest. En hij dacht: “Wel, dat hertenspoor leidt tot water, en ik zal dus water vinden.” En hij zei hij begon met zijn paard te rijden.

¹⁴³ En zei dat hij tot een kleine plaats kwam waar drie of vier sporen naar de ene kant gingen, en zei dat het paard dat spoor wilde nemen. Hij zei: “O, nee, Bess. Je kunt dat spoor niet nemen.” Greep haar bij het bit, en trok haar rond in *deze* richting. Zei: “Ga langs *dit* spoor. Het is duidelijker gevormd. Dit is het langs waar al de herten gingen om te drinken.” En zei dat het paard zich omkeerde, gewoon bleef hinniken, en hinniken. En zei dat hij zo opgewonden was, hij had wielsporen aan, en hij sneed gewoon in op het paard totdat ze gewoon daar bleef staan, en bloedde. En zei dat ze niet wilde gaan. Ze wilde dit kleine spoor pakken.

¹⁴⁴ Ziet u, dat is hoe het is met vele mensen. Ze willen het spoor nemen van televisie, de filmsterren, de weg van populariteit nemen, om de een of andere groot persoon te zijn. Zie? Ze letten niet op dat kleine spoor.

Er is een hoge weg die naar de Hemel leidt,
 Vaag daar, een spoor, zo zeggen ze;
 Maar de brede ene die tot vernietiging leidt
 Wordt aangeduid en gemarkeerd heel de
 weg.

Ze zeggen dat er een grote samendrijving
 zal zijn,
 Wanneer cowboys zoals honden zullen
 staan;
 Ze zullen getekend worden door de ruiters
 van Oordeel,
 Die op hun post staan en elk brandmerk
 kennen.

U hebt het lied gehoord.

Dus, ik veronderstel dat ik een verdwaalde
 eenjarige zou zijn,
 Gewoon een man die tot sterven veroordeeld is,
 Die zou neergehouden worden in de groep met
 de plattelanders,
 Wanneer de Baas van die rijders voorbij zou
 gaan.

¹⁴⁵ Hij zei dat hij daar aan dacht. Zei: “Ik hoorde dat. . .”
 Hij keek naar haar, en hij dacht: “Wel, Bess, je—je hebt mij
 heel deze afstand gedragen. Ik dacht dat ik zou sterven, en
 je hebt mij tot zo ver gedragen. En ik heb vaak gehoord dat
 paarden een instinct hebben om te weten waar het water zich
 bevindt. Dus, als ik je tot zo ver heb vertrouwd, zal ik je ook
 vertrouwen langs het vage spoor.”

¹⁴⁶ Dat is hoe ik me voel over het Evangelie. Niet dat ik Het
 zou willen vergelijken met een paard dat je zou dragen, maar
 ik heb de Heer vertrouwd door dezen heen, door het leven
 op deze manier. Wanneer het spoor verflauwt, daar aan het
 einde van de weg, wil ik op Hem blijven vertrouwen. Zie?
 Deze ouderwetse godsdienst die me dertig jaar geleden redde,
 heeft me heel deze afstand gedragen. Wanneer ik wandel
 door de vallei van de schaduw des doods, wil ik deze zelfde
 hartgevoelde ervaring. Ik zal Het dan vertrouwen.

¹⁴⁷ Zei dat hij op haar sprong, en verder ging. Hij had maar
 een stukje gereden toen zij halsoverkop in een grote waterpoel
 sprong. Zei dat hij in dat water was, gewoon rondspetterend,
 en uit volle borst roepend, God verheerlijkend. Hij waste haar
 neusgaten uit, en wierp water over zich heen, en was aan het
 schreeuwen en maakte veel herrie.

¹⁴⁸ Vertelde dat hij net uit het water kwam, en zei dat hij
 iemand hoorde lachen. Hij keek naar de oever, en daar stond
 een groep kerels met een oude huifkar. Zij waren allemaal
 dronken. Zij waren daar op een of andere grote tocht geweest,
 een jachttocht, of zoiets. En vertelde dat zij allemaal bezig
 waren zich te bezatten. En zij leken hem te kennen. En zei. . .
 Hij zei: “Kom eruit!”

Hij zei: “Dank u, vrienden.”

¹⁴⁹ En zei: “Ik neem aan dat je uitgehongerd bent.” Hij had
 hen verteld, dat hij voor enkele dagen verdwaald was geweest.

Zei: “Ja.”

¹⁵⁰ Hij zei: “Wel, we hebben wat hertenvlees hier.” Dus zij. . .
 Hij at hertenvlees. Hij zei: “Goed,” zei: “en jij bent Jack, of
 Tim Coy, de—de Indiaanse gids?”

“Ja.”

151 Hij zei: “Wel,” zei, “omdat je wat lekker hertenvlees hebt gekregen,” zei, “zal een goede drink uit deze kruik je zeker goed helpen.” Zei: “Hij. . . Gaf hem een kruik.”

152 Zei: “Nee, jongens. Dank u. Ik drink niet.” Zei, hij bracht zijn voet weer omhoog. Bepaalde zijn richting, en zette zijn voet in de stijgbeugel, en zat weer op zijn paard.

153 Hij vertelde dat een kleine kerel wandelde onvast naar hem toe, wat half dronken, en nam een van die geweren, Winchester, en gooide er een patroon er in. Zei: “Kijk, Tim! Als ons hertenvlees goed genoeg was om je te voeden, probeer niet te denken dat je zo goed bent dat je onze whiskey niet kunt drinken!” U weet hoe dronkaards zijn.

154 Hij zei: “Kijk, jongens,” zei hij, “ik denk niet dat ik te goed ben om het te drinken, maar,” zei hij: “ik drink gewoon niet.” Hij zei: “Ik ben een Christen.”

155 Zei: “Ah! Ga weg van die onzin.” Zei: “Je neemt deze drank whiskey of ik zal een kogel door je heen jagen.” Probeerde om hem over te halen om het te doen.

156 Zei—zei: “Wacht gewoon even. Voor je die kogel in mij schiet, laat me je mijn verhaal geven.” Hij zei: “Ik werd geboren in de staat Kentucky.” Zei: “Mijn vader stierf, een dronkaard, met zijn schoenen aan.” Zei: “We leefden in een kleine houten blokhut. En op een morgen toen de zon begon op te komen, scheen zij over de vloer van een kleine, oude blokhut, die zelfs niet eens een—een houten vloer erin had.” Zei: “Een dierbare moeder lag te sterven op een bed van stro.” Zei: “Dat was mijn moeder.” Zei: “Ik was slechts acht jaar oud.” En zei: “Zij riep mij aan de bedzijde, en legde haar arm rond mij, kuste mij. Zij zei: ‘Tim, ik ga je verlaten. Je vader stierf, een dronkaard, gokken, werd doodgeschoten.’ Zei: ‘Belooft me, Tim, voor ik sterf, dat je nooit je eerste drink zult nemen, of gekheid maken met de kaarten.’” Hij zei: “Toen ik mijn moeder vaarwel kuste, beloofde ik haar dat.” Hij zei: “Ik heb nooit een drink genomen vanaf die dag, nooit, in mijn leven.” Zei: “Wel, als je me wilt neerschieten, schiet gewoon.”

157 En rond dat ogenblik werd een geweer afgevuurd. De whiskeykruik barste in de man zijn hand. Een kleine oude misvormd uitziende figuur wandelde de canyon uit. Hij werd gezocht. Hij was een gangster. Zei: “Wacht even, Tim.” Hij zei: “Ik kom ook uit de staat Kentucky.” Zei: “Ik beloofde mijn moeder dat ik nooit zou drinken.” Hij zei: “Ik stond hier te wachten tot zij echt stomdronken waren, dan was ik van plan om ieder van hen op de kop te slagen, en het geld dat ze bij zich hadden te nemen.” Jagers! Zei: “Dat is waarom ik hier stond. Maar toen ik jouw getuigenis hoorde, sprak er iets tot mijn hart.” Zei: “Het spijt mij dat ik mijn belofte aan mama brak.” Zei: “Maar toen mijn pistool door de geweldige canyons

des Hemels echode, hoorde zij mij een belofte ondertekenen: ‘Ik zal het nooit meer drinken, vanaf deze tijd aan.’” Zei: “Dit is mijn uur om er mee te stoppen.” Ik heb er vaak aan gedacht.

Er is een Bron gevuld met Bloed, (ongeacht
of u langs zo een verflauwde spoor bent
gereden),
Getrokken uit Immanuëls aders
Waar zondaars die inspringen onder in de
vloed,
Al hun schuldige vlekken verliezen.

Dat is hoe u het doet.

Inspringen onder in de vloed,
Al hun schuldige vlekken verliezen.

¹⁵⁸ Hier is een ander lied waar ik echt van hou. Ik ben er zeker van dat u het allen kent.

Mijn geloof ziet op naar U,
Gij Lam van Golgotha,
Goddelijke Redder;
Hoor mij nu terwijl ik bid,
Neem al mijn schuld weg,
En laat mij vanaf deze dag
Geheel de Uwe zijn.

¹⁵⁹ U kent het? [Samenkomst zegt: “Amen.”—Vert.] U houdt ervan? [“Amen.”] Laten wij het dan zingen. Laten wij opstaan terwijl wij het zingen.

Mijn geloof ziet op naar U,
Gij Lam van Golgotha,
Goddelijke Redder;
Hoor mij nu terwijl ik bid,
Neem al mijn schuld weg,
O laat mij vanaf deze dag
Geheel de Uwe zijn!

Terwijl ik door de donkere doolhof van het
leven ga,
En verdriet rondom mij zich uitbreidt,
Wees Gij mijn Gids;
Beveel de duisternis dat zij verandert tot . . .

Broeder Graham.

WAT ZIJT GIJ UITGEGAAN OM TE ZIEN? DUT59-1001
(What Went Ye Out To See?)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gepredikt op donderdagavond 1 oktober 1959 in de Glad Tidings Tabernacle in Utica, Indiana, U.S.A. en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2016 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEAN OFFICE
P.O. Box 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NETHERLANDS

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org